

Israelul în război

Picuri de lumină în beznă

Delia Jacob

A trecut mai bine de o lună de la tragica și fără precedent lovitură pe care a primit-o țărișoara noastră. Șocul a fost dezastruos nu numai pentru noi toți ci și pentru întreaga omenire. Depășea orice imaginație legată de agresivitate ,de ură și de cruzime . În primul rând nimeni nu a înțeles cum a fost posibil. Unul din lucrurile pe care le-am admirat aici în Israel (încă mai cred în această capacitate legendară) este inteligența israeliană, serviciile de informații, motivația armatei de apărare , devotamentul soldaților, pregătirea profesionistă a celor care o conduc. Și totuși nimic nu a împiedicat intrarea pe teritoriul țării noastre a miilor de teroriști antrenați să semene cu o cruzime incredibilă prăpăd și moarte în rândurile populației civile. Televiziunea israeliană, pe bună dreptate ca să nu adâncească disperarea, zbuciumul și depresia populației, a cenzurat imaginile devastatoare pe care le-au filmat tocmai executorii, în vanitatea lor distrugătoare , ca un trofeu al victoriei. Incredibil. Au filmat plini de mândrie propriile acțiuni.

Secvențele video nu au ajuns la publicul larg dar cei care au avut acces la aceste imagini după cum relatează ei înșiși, sunt traumatizați pe viață. Am văzut filmată reacția membrilor din parlamentul israelian care ieșeau din sala de vizionare unii plângând în hohote, alții aproape pierzându-și cunoștința sau retrăgându-se într-un colț pentru a vomita. Chiar fără să vezi, este destul să știi din interviurile celor care au fost martori și au supraviețuit ca prin minune măcelului sau din ceea ce povestesc jurnaliștii care au avut acces la aceste înregistrări, ca să fii îngrozit și traumatizat. Fete au fost violate înainte de a fi ciopârțite, unor bebeluși li s-a tăiat capul, părinți au fost uciși în fața propriilor copii, unii părinți înainte de a fi împușcați au asistat la scoaterea ochilor și tăierea degetelor copilașilor lor, unei gravide i s-a smuls din burtă fătul care apoi ca divertisment să fie împușcat. Chiar și cei care aici în Israel (se numesc societatea „Zaka”) sunt desemnați cu adunarea cu grijă a rămășițelor trupești, cu identificarea cadavrelor și pregătirea lor pentru înmormântare și care sunt experimentați și căliți în această activitate, au cedat nervos, copleșiți de ceea ce au descoperit. Am văzut un interviu la televizor în care unul din ei nu putea vorbi înecat în lacrimi iar despre altul s-a aflat că este internat la spital și primește tratament psihiatric. Nu toți au avut „norocul” unei morți rapide prin împușcare sau explozie. De curând am auzit un interviu al unei tinere femei care abia după trei săptămâni a fost capabilă să vorbească despre cruzimea bestială la care a fost martoră. A reușit să se ascundă într-o pivniță de unde a văzut

îngrozită și destrămată de durere cum un terorist a tăiat mâinile unei fetițe lăsând-o să se zvârcolească în balta propriului sânge până când moartea „binevenită” i-a curmat suferința. Această femeie nu a putut ieși din ascunzătoare ca s-o ajute (oricum nu ar fi putut face nimic) și a trebuit să privească neputincioasă această scenă care o va urmări fără șanse de vindecare provocându-i o infirmitate sufletească zdrobitoare, tot restul vieții.

Oare cum voi putea găsi iertarea de care sufletul meu are atâta nevoie? Și dacă totuși voi găsi puterea aceasta, cum o voi împăca sentimentului puternic al vinovăției față de specia umană căreia îi aparțin? Privesc neputincioasă această zguduitoare nebunie pe care o simt paralizantă în toată ființa mea. Dar oare nu este și nebunia noastră a tuturor? Cum vom putea pune stavilă urii care înnebunește o planetă întreagă? Cum vom putea răspunde cu dragoste și înțelegere atât de adânc prăbușiți în beznă?

Și totuși în tot acest infern, au existat și situații pozitive care, tocmai pentru că sunt atât de puține, sporadice pâlپări palide de lumină în această beznă totală, nu sunt lipsite de importanță. Sunt poate o oază mică, foarte mică de speranță (și totuși speranță) pentru cei care nu vor să se lase striviți de rău. O tânără răpită de la Serbarea Naturii și a Păcii a fost eliberată fără nici o explicație. Pur și simplu teroristul răpitor a abandonat-o la mijlocul drumului, înainte de a intra în Gaza. În unele Kibuțuri au ars familii întregi în propriile case. Nu se cunoaște criteriul de alegere al caselor care vor arde și cele care vor fi cruțate. Dacă în unele așezări, oamenii inclusiv copii au fost de a dreptul ciopârțiți, au fost situații în care după ce părinții au fost împușcați în camera vecină , bebelușii lor au fost găsiți nevătămați în pătuțurile lor o adevărată minune totuși că au rezistat fără hrană și apă ore întregi). O fetiță de vreo zece ani care la îndemnul tatălui a stat acoperită cu o pătură împreună cu fratele ei , a povestit cum la un moment dat, un terorist i-a descoperit dar le-a făcut semn să facă liniște, i-a acoperit la loc și a plecat. Au fost găsiți de soldați israelieni după multe ore, paralizați de frică dar în viață. Părinții lor desigur au fost uciși. O infirmieră străină care avea grijă de o bătrână decrepită a convins teroristul să fie cruțate oferindu-i toate economiile în dolari pe care urma să le trimită familiei din Filipine. Au fost găsite strâns îmbrățișate. În tot acest iad, acesta constituie un moment pozitiv mai ales că în casa vecină, infirmiera filipineză a fost împușcată pe loc iar bătrâna octogenară, luată ostatică.

Un alt caz uluitor. Doi copii au stat ascunși ore nesfârșite într-un dulap din camera „adăpost”. Părinții lor au fost luați ostateci dar ei au scăpat. Am să relatez mărturiile a două supraviețuitoare care m-au impresionat profund în primul rând datorită aspectului de a dreptul miraculos dar mai ales pentru că mi-au întărit credința în puterea spiritului și a rugăciunii sau poate mai precis

În puterea fiecărui spirit de a-și adăposti ființa amenințată, vulnerabilă într-un spațiu intangibil, cu puțină imaginație poate chiar într-o altă dimensiune. Tot ce voi povesti acum poartă desigur o tentă mistică dar reprezintă situații foarte reale și simt că trebuie să le fac auzite și cunoscute.

O femeie mai în vârstă care locuia singură într-unul din kibuțurile atacate, s-a încuiat în camera buncăr de unde auzea zgomote infernale și împușcături. Spaima a luat proporții incomensurabile atunci când a auzit teroriști lovind cu putere încuietoarea camerei proprii. În tot acest timp, femeia nu făcea altceva decât să se roage, să se concentreze în interiorul propriei ființe rostind fără oprire aceleași cuvinte : sunt apărată, nimeni nu poate să-mi facă nici un rău, sunt apărată, nimeni nu poate să-mi facă nici un rău, sunt apărată, nimeni nu poate să-mi facă nici un rău... Pe măsură ce zgomotele de la ușă deveneau tot mai insistente, panica acestei femei era estompată de credință. Ca prin minune, teroriștii au renunțat și tot ca prin minune nu au incendiat casa așa cum procedau aproape de fiecare dată când încuietoarele buncărelor nu cedau.

Serbarea Naturii și a Păcii unde s-au adunat aproximativ 2000 de tineri și unde toată noaptea s-a dansat și au răsunat cântece, a fost curmată de un măcel odios. Teroriștii au împușcat în dreapta și în stânga, au aruncat cu grenade, au luat ostatici. Cei norocoși au reușit să se salveze fugind și ascunzându-se în cine știe ce gropi, copaci sau tufe destul de greu de reperat, terenul fiind un câmp deschis. M-a impresionat în mod deosebit povestea incredibilă a unei tinere de douăzeci și cinci de ani, supraviețuitoare a acestui infern. Pentru a înțelege mai bine atitudinea și reacția acestei persoane, ar trebui să facem cunoștință cu statutul ei. Locuiește de trei ani în Guatemala, pe malul lacului Atitlan, duce o viață foarte simplă, apropiată de natură, preocupată de evoluția ei spirituală. De un an jumate a aprofundat niște tehnici speciale de respirații yoga pe care a ajuns să le predea și altora. Venise în vizită în Israel iar atacul terorist a prins-o tocmai la această Serbare. Sesizând pericolul, ea împreună cu alți trei tineri necunoscuți a fugit la mașină cu gândul de a se salva îndepărtându-se de acest loc. Ceilalți trei, devorați de spaimă, nu înțelegeau reacția acestei tinere care tocmai în aceste clipe de panică se concentra înăuntrul propriei ființe preocupată de respirații. Văzând că sunt înconjurați iar mașina nu-i poate ajuta, au ieșit cu toții căutând fiecare o ascunzătoare salvatoare. Dintre cei trei tineri, doar unul a scăpat cu viață. După opinia tinerei poate tocmai faptul că acesta nu era preocupat de propria soartă, nu îi era frică pentru el însuși ci pentru soția de care, în vâltoarea atacului s-a pierdut. Tânăra a sărit într-o tufă unde a stat chircită șase ore până când polițiștii israelieni au scos-o. Efectiv au trebuit s-o scoată pentru că prinsese parcă rădăcini, devenise una cu crengile desfrunzite, înțepenise nemișcată într-o poziție imposibilă. În tot acest timp tânăra a făcut meditații, și-a imaginat supraviețuirea, a crezut în ea, s-a folosit de tehnicile de

respirații pe care le învățase și comunicase prin SMS cu familia și prietenii, liniștindu-i. Din tufa salvatoare, vedea teroriști, tinere fugind, auzea împușcături ale căror efect nu îi era greu de închipuit. Cei care au îndepărtat-o de această zonă „fierbinte” au fost doi beduini care de dimineața de la șase, cunoscând bine regiunea, exact cu asta se ocupau. Salvau vieți, transportau cu mașina lor tineri fugari, îndepărtându-i de pericol. După cum mărturisește ea însăși, i-a privit în ochi și s-a simțit în siguranță. Acum după mai bine de o lună, îi este mult mai greu. Tânăra traumatizată, are coșmaruri, crize nervoase, se confruntă cu un sentiment greu de vinovăție față de cei care au pierit uciși sau și mai rău față de fetele care violate și schingiuite înainte de lovitura finală, și-au chiar dorit moartea. Putea fi și ea victimă. Ce miracol a salvat-o ? Îi este greu de înțeles cum de nu a fost depistată de teroriști, putea foarte bine să fie văzută, tufa fiind desfrunzită, mai mult uscată. Și totuși ... Adevărat miracol !

Alte pâlpâiri de lumină în această beznă adâncă. După toate acestea, după un eșec inexplicabil și inacceptabil al conducerii israeliene, populația s-a mobilizat imediat unită într-un singur gând de a ajuta, de a fi alături de cei loviți direct, motivată de omenie dar și de dragostea pentru țară, pentru apărarea dreptului legitim de a exista. Înaintea oricărei organizări oficiale, soldații s-au prezentat singuri în mod voluntar la bazele lor pregătiți pentru orice ordine li s-ar da. Spontan s-au organizat în fiecare oraș centre de colectare a ajutoarelor pentru armată, pentru cei sinistrați și cei evacuați. Incredibil cât de repede a reacționat populația, plină de empatie și energie. Fiecare a donat obiecte necesare, alimente, bani. Fiul nostru, mobilizat ca medic la un detașament de tanchiști ne-a spus că el și camarazii lui au dormit pe saltele primite de la donatori. Psihologi, asistente sociale și oameni inimoși cu har au intervenit în mod voluntar în sprijinul sufletesc al familiilor celor uciși, dispăruți, răpiți. În toată beznă în care vom orbecăi probabil încă mult timp, aceste fapte, aceste atitudini înseamnă oazele de lumină de care avem cu toții atâta nevoie.

Armata bine pregătită și dotată a intrat acum în Gaza având ca scop distrugerea organizației Hamas , de anihilare a conducerii ei și a teroriștilor, de depistare și distrugere a centrelor de înmagazinare a armamentului, a punctelor de unde încă se lansează mii de rachete deasupra orașelor din Israel, a sutelor de tunele săpate de ani de zile în vederea atacurilor împotriva țărișoarei noastre. Intrarea este complicată și lentă tocmai pentru a evita moartea nevinovaților. Inima noastră plânge întristată pentru fiecare soldat care își dă viața pentru patrie, indiferent că este evreu, creștin, druz sau beduin. Din păcate această acțiune provoacă o suferință dezastruoasă a populației civile din regiune. Israelul a anunțat bombardamente și a somat populația să se refugieze în sud dar în multe situații teroriștii au blocat trecerea propriilor conaționali, folosindu-i ca scut uman. Cad victime, prea multe pentru că teroriștii și-au plasat centrele în

vecinătatea școlilor, a moscheelor, în subsolul spitalelor iar bombardamentele oricât ar fi de precise provoacă victime colaterale probabil nu în proporția anunțată de posturile de mass media palestinienă (se cunoaște tendința lor manipulativă presărată de minciuni) Totuși imaginile cumplite pe care le vezi pe ecran, cu cartiere întregi dărâmate, oameni, inclusiv copii scoși de sub dărâmături, sunt zdrobitoare. Este insuportabil. Inima îmi plânge neputincioasă dar trebuie să recunosc că oricâtă suferință mi-ar provoca, din păcate sunt conștientă că nu există altă cale. După câteva zile când imaginile actuale fac înconjurul lumii iar scenele cenzurate din 7.10 (prea șocante pentru a fi date publicității) se dau încetul cu încetul uitării, URA împotriva Israelului se adâncește și antisemitismul care oricum zace dintotdeauna mocnit, primesc acum proporții amenințătoare din toate direcțiile.

Nu demult, o prietenă din străinătate și-a exprimat regretul că există aceste răzbunări din ambele părți care provoacă victime nevinovate. Răzbunări? Nu neg. În mod izolat poate că există acțiuni dușmănoase agresive dar care sunt imediat oprite de forțele de ordine israeliene. Tot așa nu neg greșelile politice care s-au făcut de a lungul anilor, mai ales de actualul guvern dar nimic nu justifică coșmarul șocant trăit în ultimele săptămâni. Ideea formării a două state pașnice (unul palestinian și unul israelian) pe teritoriul fostei Palestine antice romane, a apărut deja de la începutul secolului trecut și s-a materializat după cel de al Doilea Război Mondial după ce șase milioane de evrei au fost exterminați. Numai că statele vecine musulmane nu au aprobat existența Israelului pe acest teritoriu. Acesta a fost începutul unui șir nesfârșit de conflicte și războaie sângeroase motivate de fanatism religios și de interese politice care a culminat cu atacul terorist din 7 octombrie (din păcate reușit) de o cruzime inimaginabilă. Israelul a fost mereu amenințat și nevoit să-și dezvolte puterea de apărare ca să poată exista. Eu trăiesc în țărișoara aceasta minunată de aproape patruzeci de ani și cunosc de aproape eforturile diplomatice de a rezolva această problemă. De fiecare dată când eram pe punctul unei reușite, se întâmpla ceva de o parte sau de alta care tergiversa progresul. S-au stabilit legături diplomatice cu Egiptul prima dată apoi după câțiva ani cu Iordania. Poate că momentul cel mai apropiat de reușită, plin de speranță a fost în timpul prim ministrului I. Rabin dar acesta a fost asasinat de un extremist de dreapta israelian (trist și paradoxal, tocmai de propriul conațional). Au urmat apoi și alte încercări dar la fiecare se întâmpla ceva distrugător: explodau autobuze și restaurante cu teroriști musulmani sinucigași apoi din cauza unui gest tactic greșit al prim ministrului de atunci (A.Sharon) de a se plimba pe esplanada Moscheii El Acsa, a izbucnit așa numita „intifada” a populației arabe autohtone. Poate nici acum nu întâmplător când tocmai Israelul era pe cale să stabilească relații cu Arabia Saudită, s-a declanșat iadul. Lumea întreagă judecă acum

Israelul pentru că încearcă să stârpească această organizație criminală care de fapt nu dorește formarea unui Stat Palestinian alături de Israel ci în locul acestuia ceea ce schimbă complet dinamica. Oare lumea neislamică, plină de empatie pentru suferința umană care condamnă cu atâta furie Israelul pentru războiul din Gaza este interesată să cunoască și acest aspect? Imaginile de război pe care le văd pe ecran îmi zdrobesc inima. În afară de asta gândul că cei peste două sute de ostatici israelieni ținuți în cine știe ce tunele din Gaza, nu se știe când și dacă vor fi eliberați (asta dacă mai trăiesc) de asemenea vestea fiecărui soldat căzut pentru a ne da nouă populației siguranța existenței, ne distruge sufletește pe toți. Câte sacrificii, Doamne! Când mă gândesc în naivitatea mea ce frumos s-ar fi putut dezvoltat și Gaza și Cisiordania dacă ar fi folosit ajutoarele bănești pentru dezvoltare și prosperitate și nu pentru alimentarea grupărilor ucigașe. S-ar putea trăi atât de bine pe acest „Tărâm al Făgăduinței”. Puțin compromis în limitele realului și ar fi loc pentru toată lumea. Ierusalimul vechi, unul din punctele de discordie ar putea fi administrat de un forum internațional care să reprezinte cele trei religii monoteiste ale lumii. Oare o dată va fi posibil acest vis ?

Ce viitor va avea această fâșie de pământ după ce organizația „ Hamas ” va fi anihilată sau cel puțin slăbită în așa măsură încât să nu mai constituie un pericol ? Dar există și alte organizații care vor distruge Israelul. Sunt foarte puține state islamice care acceptă și recunosc existența legitimă a Statului Israelian. Ideologia nu se poate șterge cu forța. Necesită ani și generații de educație și bună credință și poate mai mult decât atât o solidaritate internațională. Atâta vreme cât în cercurile fanatice extremiste din ce în ce mai numeroase din păcate, copiilor li se inoculează din fașă URĂ în general pentru tot ce nu este musulman și în special pentru evrei, este foarte greu să fii optimist. Toți oamenii din anturajul meu , prieteni și cunoștințe doresc democrație, pace, existența pașnică a unui stat palestinian vecin, respect reciproc. Am spus doresc dar de fapt ar trebui să precizez că în ultimii ani datorită atacurilor teroriste tot mai sălbatice și mai frecvente, această dorință a devenit la foarte mulți îndoielnică, încărcată de neîncredere sau chiar a dispărut devorată de instinctul de conservare. Cu toate acestea, nu nepierdem speranța. Acest vis totuși se va transforma cândva în realitate ?

Toată lumea vuieste împotriva Israelului. Oare antisemitismul secular orbește o lume întreagă și permite denaturarea adevărului și a realității ? Este cu atât mai dureros. De departe, fără să trăiești zi de zi amenințarea este ușor să judeci. Am auzit de la prieteni din străinătate că dacă s-ar înființa Statul Palestinian toate conflictele s-ar rezolva și pacea mult visată s-ar așeza peste acest pământ zbuciumat. Cu câtă ușurință propun binevoitori o acțiune pe care Israelul a dorit-o și a acceptat-o de la bun început dar i s-a răspuns cu războaie. Oare de

ce ? Pentru că statele musulmane se împotriveau existenței lui și nu voiau să-l recunoască. Este adevărat că acum după câteva decenii, dinamica politică s-a schimbat cel puțin într-o parte a lumii arabe care începe să vadă partea pozitivă a existenței unui Stat Israelian în Orientul Mijlociu. Da, ar fi foarte pozitiv un Stat Palestinian independent care respectă legile internaționale. Deci ne întrebăm ce fel de Stat Palestinian și ce fel de pace ? Cu asemenea ideologie fundamentalistă, Israelul construit cu atâta hărnicie, devotament și pricepere de niște oameni care după atâta suferință și prigoniri au primit dreptul de a avea țara lor, bârlogul lor de siguranță, ar dispărea încetul cu încetul de pe harta lumii. Israelienii sunt amenințați și luptă doar ca să fie lăsați să existe.